

[Miljøministeren.]

Arentoft, er jeg enig i skal fortsætte, så vi følger i miljøministeriet den udvikling, der sker inden for EF, inden for de andre internationale organisationer, meget nøje. Jeg kan også sige, at vi gør vældig brug af de erfaringer og de forsøg, der er gjort fra andre lande.

Jeg er enig med hr. Holger Hansen i vigtigheden ikke blot af genbrugen af bl. a. kviksølvbatterierne, men også af den miljø-, den forureningsfare, der ligger i, at den slags batterier og andre lignende ting blot går ud i kredsløbet og forurener, som tilfældet er.

Det er vel også rigtigt, at det afsnit om vandgenbrugen, som også er taget op af flere af ordførerne, måske er et tidligere knap så seriøst behandlet område. Jeg tror, det er meget, meget væsentligt, at vi ser på, ikke blot hvor meget vand vi anvender, hvordan vi anvender det, men også, hvor vi gør af det, når det er blevet anvendt. Altså ikke bare kritikløst kører det ud i havvandet, men også i vid udstrækning søger at få det ind i kredsløbet og genopstå som brugbart ferskvand.

Hr. Holger Hansen spurgte om engangsservicet, og jeg kan oplyse, at jeg allerede har bedt boligministeren om at se på det. Jeg kan oplyse, at boligministeren har bedt om redegørelse for, om baggrunden for de besparelser og nødvendigheden heraf, dengang man indførte engangsservice i statsadministrationen, om de beregninger stadig væk er til stede, så jeg håber meget snart at kunne komme med glædeligt nyt på dette område.

Til hr. Arentoft vil jeg sige tak for den positive indstilling generelt til hele problemet. Jeg har svaret på nogle af spørgsmålene, men vil blot sige en lille smule om mælkeemballage generelt. Jeg kan aldrig dy mig, når man fortæller mig, hvor dyrt det vil blive at gå over til flasker igen, for at nikke genkendende til den episode, der fandt sted, da man gik fra flasker til kartoner og dengang fortalte om nødvendigheden af, at mælken steg, for nu skulle den på kartoner. Jeg erkender, at det at gå over til en ny emballagetype og gå over til nye distributionssystemer sagtens kan begrunde en højere pris på den pågældende vare. Det, jeg har været ked af og fortsat er lidt ked af i den debat, der har været, er, at jeg synes, at

denne mælkeflaske- eller kartonnagedebat måske ligesom har fået en slagside, at man ligesom er gået bastant imod og ikke er gået ind for at snakke om tingene og være med til at løse dem, diskutere dem ud fra måske en anden, mere fantasifuld indstilling til tingene end bare at sige, at vi kun har den gamle lave, tykke, tunge, brune mælkeflaske, og så har vi kartonen. Der er vældig mange muligheder, forhåbentlig og formentlig, imellem disse to. Man kunne jo tænke sig emballager, der havde samme facon som de nuværende kartoner, men bare var lavet af et andet materiale, som kunne genanvendes lige så ofte og måske oftere end en almindelig gammeldags mælkeflaske.

Det, jeg bare har villet, er at pege på, at det jo immervæk er mange træer, vi hver dag bruger til at lave mælkekartoner i dette land, og kan vi finde en anden metode, så synes jeg, det skal gøres. Men jeg vil godt understrege, at vi skal gøre det i samarbejde med både forbrugerne og producenterne, det skal være en dialog, vi skal have sat i gang om disse ting, og helst en positiv, konstruktiv dialog.

Til fru Lone Dybkjær. Det er rigtigt, at jeg netop har villet være åben med denne redegørelse, jeg har ikke villet låse noget fast. Det er også rigtigt, som fru Lone Dybkjær udtrykker det i sine 3 spørgsmål: hvad er egentlig genanvendelse, hvor skal vi sætte ind, og hvad skal vi egentlig med genanvendelsen? Ja men det er, hvad skal vi sige, det, jeg håbede at vi i hvert fald også kunne få ud af den debat, vi har startet her i dag, og som nu forhåbentlig skal gå videre i miljøudvalget og videre på anden front og få befolkningen med ind i denne dialog. Men jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at det er væsentlige, og det er vigtige spørgsmål. Jeg mener også, at genanvendelse ikke bare skal være noget, vi bruger i forhold til konjunkturerne. Det kan ikke være meningen, for det er jo den gammeldags form for genanvendelse, som vi kendte det under krigen i den, hvad skal vi sige, mere begrænsede akutte råvaresituation. Det skal altså være på længere sigt og som en naturlig del af vort liv, af vor måde at opføre os på, at denne genanvendelse skal indgå og altså ikke bare være et konjunkturbestemt fænomen på grund af, at vi er i en dårlig beskæftigelses-situation. Selv om vi også i redegørelsen gør